

SPROSTOWANIA

Addendum do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej C 101 z dnia 27 kwietnia 2004 r.

(2016/C 374/08)

Zawiadomienie Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji

(2004/C 101/03)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

1. WSTĘP

1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu ⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem Rady”) ustanawia system równoległych kompetencji, w ramach których Komisja i organy ochrony konkurencji państw członkowskich (zwane dalej „krajowymi organami ochrony konkurencji”) ⁽²⁾ stosują art. 81 i 82 Traktatu WE (zwanego dalej „Traktatem”). Komisja i krajowe organy ochrony konkurencji współtworzą sieć organów publicznych: działają one w publicznym interesie i ściśle współpracują w celu ochrony konkurencji. Sieć jest forum dyskusji i współpracy w zakresie stosowania i egzekwowania polityki konkurencji WE. Tworzy ona ramy dla współpracy europejskich organów ochrony konkurencji w sprawach, gdzie zastosowanie mają art. 81 i 82 Traktatu, i jest podstawą do tworzenia i utrzymywania wspólnej europejskiej kultury w zakresie konkurencji. Sieć nazwano „europejską siecią konkurencji” (ESK).
2. Struktura krajowych organów ochrony konkurencji jest różna w poszczególnych państwach członkowskich. W niektórych państwach członkowskich istnieje jeden organ odpowiedzialny za badanie spraw i podejmowanie wszelkiego rodzaju decyzji. W innych funkcje te są podzielone między dwa organy, z których jeden jest odpowiedzialny za przeprowadzenie dochodzenia w sprawie, a drugi – często na zasadzie kolegalnej – za podjęcie decyzji w sprawie. Wreszcie w pewnych państwach członkowskich decyzje zakazujące lub decyzje nakładające grzywny mogą zostać podjęte jedynie przez sąd: inny organ ochrony konkurencji pełni funkcję prokuratora wnoszącego sprawę do sądu. Zgodnie z ogólną zasadą skuteczności art. 35 rozporządzenia Rady pozwala państwu członkowskiemu na wybór organu lub organów, które będą pełnić funkcje krajowych organów ochrony konkurencji oraz podział kompetencji między nimi. Zgodnie z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego państwa członkowskie są zobowiązane do ustanowienia systemu nakładającego skuteczne, proporcjonalne oraz odstraszające sankcje za naruszenie prawa WE ⁽³⁾. Systemy egzekwowania prawa państw członkowskich są zróżnicowane, ale wzajemnie uznaje się w nich normy innych systemów jako podstawę do współpracy ⁽⁴⁾.
3. Sieć utworzona przez organy ochrony konkurencji ma zapewnić zarówno wydajny podział pracy, jak i efektywne i spójne zastosowanie zasad konkurencji WE. Rozporządzenie Rady wraz ze Wspólnym oświadczeniem Rady i Komisji w sprawie funkcjonowania europejskiej sieci konkurencji ustanawiają główne zasady działania sieci. Niniejsze zawiadomienie Komisji określa szczegóły funkcjonowania systemu.
4. Konsultacje i wymiana w ramach sieci przeprowadzane są między organami stosującymi prawo w interesie publicznym i nie zmieniają żadnych praw ani zobowiązań wynikających dla przedsiębiorstw z prawa wspólnotowego lub krajowego. Każdy organ ochrony konkurencji jest w pełni odpowiedzialny za zapewnienie prawidłowego przebiegu procesu w sprawach, które rozpatruje.

2. PODZIAŁ PRACY**2.1. Zasady przydzielania spraw**

5. Rozporządzenie Rady oparte jest na systemie kompetencji równoległych, gdzie wszystkie organy ochrony konkurencji mają prawo stosowania przepisów art. 81 i 82 Traktatu oraz są odpowiedzialne za wydajny podział pracy w sprawach, gdzie konieczne wydaje się przeprowadzenie dochodzenia. Zarazem każdy z członków sieci zachowuje pełną swobodę w kwestii wszczęcia lub zaniechania postępowania w danej sprawie. W ramach powyższego systemu kompetencji równoległych sprawami będą zajmować się:
 - pojedynczy krajowy organ ochrony konkurencji z ewentualnym wsparciem ze strony organów ochrony konkurencji innych państw członkowskich, lub
 - kilka działających równolegle krajowych organów ochrony konkurencji, lub
 - Komisja.
6. W większości przypadków organ, który przyjmuje skargę lub wszczyna postępowanie ⁽⁵⁾ z urzędu, będzie odpowiedzialny za prowadzenie sprawy. Przydzielenie sprawy innemu organowi może nastąpić wyłącznie na początku postępowania (zob. pkt 18 poniżej), jeżeli dany organ uzna, że sprawa nie leży w jego właściwości, lub jeśli inne organy uznały, że są również właściwe w sprawie (zob. pkt 8–15 poniżej).

7. Tam gdzie przydzielenie sprawy innemu organowi zostanie uznane za konieczne dla skutecznej ochrony konkurencji i interesu wspólnotowego, członkowie sieci będą dążyć jak najczęściej do przydzielania sprawy pojedynczemu, właściwemu w tym zakresie organowi⁽⁶⁾. W każdym wypadku przydzielenie sprawy innemu organowi powinno przebiegać szybko i efektywnie i nie wstrzymywać toczących się dochodzeń.
8. Organ można uznać za właściwy w danej sprawie, jeśli spełnione są łącznie trzy następujące warunki:
 - 1) porozumienie lub praktyka ma istotny, bezpośredni, faktyczny lub przewidywalny wpływ na konkurencję na terytorium objętym działaniem organu, jest stosowana na tym terytorium lub z niego pochodzi;
 - 2) organ jest w stanie skutecznie położyć kres sytuacji naruszenia przepisów, tzn. wydać nakaz zaniechania naruszenia, skutkujący powstrzymaniem sytuacji naruszania przepisów, a w stosownych wypadkach może nałożyć odpowiednią sankcję;
 - 3) może zebrać, w razie potrzeby z pomocą innych organów, dowody wymagane do udowodnienia naruszenia prawa.
9. Powyższe kryteria wskazują, że do uznania właściwości organu ochrony konkurencji państwa członkowskiego niezbędne jest istnienie istotnego związku między przypadkiem naruszenia prawa a terytorium danego państwa członkowskiego. Można oczekiwać, że w większości przypadków właściwe będą organy tych państw członkowskich, gdzie naruszenie przepisów wywarło znaczący wpływ na konkurencję, pod warunkiem że organy te są w stanie skutecznie położyć kres takiej sytuacji, działając w pojedynkę lub równoległe z innymi organami, chyba że w danym przypadku instytucją właściwszą do podjęcia działania jest Komisja (zob. pkt 14 i 15 poniżej).
10. Wynika stąd, że krajowy organ ochrony konkurencji działający samodzielnie jest z reguły właściwy do rozpatrywania takich porozumień i praktyk, które istotnie wpływają na konkurencję głównie na terytorium kraju, w którym działa.

Przykład 1: Przedsiębiorstwa z siedzibą w państwie członkowskim A uczestniczą w działalności kartelu, który ustala ceny produktów sprzedawanych głównie w państwie członkowskim A.

Właściwy w tej sprawie jest organ ochrony konkurencji w A.

11. Ponadto samodzielne działanie takiego organu można uznać za stosowne także tam, gdzie wystarcza ono do tego, by całkowicie położyć kres sytuacji naruszenia prawa, mimo że w danej sprawie istnieje więcej potencjalnie właściwych krajowych organów ochrony konkurencji.

Przykład 2: Dwa przedsiębiorstwa założyły spółkę joint venture w państwie członkowskim A. Świadczy ona usługi w państwach członkowskich A i B, powodując zakłócenie konkurencji. Nakaz zaniechania naruszenia uznaje się za wystarczający do skutecznego rozwiązania tej sprawy, gdyż może on doprowadzić do położenia kresu całości naruszenia. Materiał dowodowy znajduje się głównie w biurach spółki joint venture w państwie członkowskim A.

Krajowe organy ochrony konkurencji w państwach A i B są w obu przypadkach właściwe w sprawie, lecz samodzielne działanie krajowego organu ochrony konkurencji w państwie A byłoby wystarczające i skuteczniejsze niż samodzielne działanie krajowego organu ochrony konkurencji w państwie B lub działania podjęte równoległe przez oba krajowe organy ochrony konkurencji.

12. Równoległe działanie dwóch lub trzech krajowych organów ochrony konkurencji może być stosowne tam, gdzie dane porozumienie lub praktyka mają istotny wpływ na konkurencję głównie na terytorium odnośnych krajów, a działanie tylko jednego krajowego organu ochrony konkurencji mogłoby być niewystarczające do całkowitego położenia kresu sytuacji naruszenia przepisów lub do nałożenia odpowiedniej sankcji.

Przykład 3: Dwa przedsiębiorstwa zawierają porozumienie w sprawie podziału rynku ograniczające działalność przedsiębiorstwa z siedzibą w państwie członkowskim A do państwa członkowskiego A oraz ograniczające działalność przedsiębiorstwa z siedzibą w państwie członkowskim B do państwa członkowskiego B.

Właściwe w tym wypadku jest działanie równoległe krajowych organów ochrony konkurencji w państwach A i B, każdego na własnym terytorium.

13. Organy równoległe zajmujące się daną sprawą postarają się, by ich działania miały charakter jak najbardziej skoordynowany. W tym celu mogą one uznać za przydatne wyznaczenie spośród swego grona organu kierującego oraz przekazanie mu specjalnych zadań, takich jak koordynacja działań dochodzeniowych, przy czym każdy z organów pozostałby odpowiedzialny za prowadzenie własnych postępowań.
14. Komisja jest instytucją właściwą szczególnie wówczas, gdy jedno lub kilka porozumień lub praktyk, w tym sieć podobnych umów lub praktyk, wpływa na konkurencję w więcej niż trzech państwach członkowskich (rynków transgranicznych obejmujących więcej niż trzy państwa członkowskie lub kilka rynków krajowych).

Przykład 4: Dwa przedsiębiorstwa uzgadniają podział rynków lub ustalają ceny dla całego terytorium Wspólnoty. Do rozpatrzenia tej sprawy właściwa jest Komisja.

Przykład 5: Przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą na czterech różnych rynkach krajowych nadużywa swojej pozycji, narzucając swoim dystrybutorom na każdym z tych rynków rabaty za lojalność. Do rozpatrzenia tej sprawy właściwa jest Komisja. Mogłaby ona także zająć się jednym rynkiem krajowym, ustalając sprawę „wiodącą”, a innymi rynkami krajowymi zajęłyby się krajowe organy ochrony konkurencji, zwłaszcza jeżeli każdy z rynków krajowych wymaga odrębnej oceny.

15. Ponadto Komisja jest instytucją właściwą w danej sprawie, jeżeli sprawa ta wiąże się ściśle z innymi przepisami prawa wspólnotowego, takimi które mogą być wykonane wyłącznie lub skuteczniej przez Komisję; jeżeli wobec pojawienia się nowego problemu w dziedzinie konkurencji interes wspólnotowy wymaga przyjęcia decyzji Komisji w sprawie opracowania wspólnotowej polityki konkurencji lub zapewnienia skutecznego wykonania prawa.

2.2. Mechanizmy współpracy w zakresie przydzielania spraw i pomocy

2.2.1. Informacje na początku postępowania (art. 11 rozporządzenia Rady)

16. W celu wykrycia przypadków nakładania się na siebie postępowań oraz zapewnienia, że sprawy są rozpatrywane przez właściwe organy, członkowie sieci muszą być odpowiednio wcześniej informowani o sprawach, które są w trakcie rozpatrywania przez różne organy ochrony konkurencji (?). W wypadku konieczności przydzielenia sprawy innemu organowi jest w interesie zarówno sieci, jak i danego przedsiębiorstwa, aby nastąpiło to szybko.
17. Rozporządzenie Rady tworzy mechanizm, za pomocą którego organy ochrony konkurencji udzielają sobie wzajemnie informacji dla zapewnienia skutecznego i szybkiego przebiegu przydzielania spraw innemu organowi. Artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia Rady nakłada na krajowe organy ochrony konkurencji, w przypadku gdy działają na mocy art. 81 lub 82 Traktatu, obowiązek informowania Komisji pisemnie przed lub bezzwłocznie po wszczęciu pierwszych formalnych działań dochodzeniowych. Stwierdza on również, że informacja ta może być udostępniona innym krajowym organom ochrony konkurencji (?). Artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia Rady ma pozwolić sieci na wykrycie przypadków nakładania się na siebie kilku postępowań oraz zajęcie się kwestiami przydzielenia sprawy innemu organowi zaraz po wszczęciu dochodzenia. Informacje należy zatem dostarczyć krajowym organom ochrony konkurencji i Komisji przed lub zaraz po podjęciu kroków przypominających środki dochodzeniowe, które Komisja może podjąć na podstawie art. 18–21 rozporządzenia Rady. Komisja podjęła równoznaczne zobowiązanie informowania krajowych organów ochrony konkurencji na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady. Członkowie sieci będą się wzajemnie informowali o sprawach, które są w toku, za pomocą standardowych formularzy zawierających ograniczoną liczbę szczegółów dotyczących sprawy, np. na temat organu zajmującego się sprawą, danego produktu, terytorium i stron, domniemanego naruszenia prawa, zakładanego okresu trwania tego naruszenia oraz źródła sprawy. Będą oni również dostarczać sobie nawzajem aktualnych informacji, gdy pojawią się istotne zmiany.
18. Tam gdzie pojawi się potrzeba przydzielenia sprawy innemu organowi, kwestia ta powinna zostać rozwiązana szybko, zazwyczaj w ciągu dwóch miesięcy od daty przekazania do sieci pierwszej informacji zgodnie z art. 11 rozporządzenia Rady. W tym czasie organy ochrony konkurencji będą starały się dojść do porozumienia na temat możliwego przydzielenia sprawy innemu organowi oraz, w razie potrzeby, na temat zasad działania równoległego.
19. Generalnie organ lub organy ochrony konkurencji, które prowadzą sprawę pod koniec okresu przydzielania sprawy innemu organowi, powinny nadal się nią zajmować aż do zakończenia postępowania. Przydzielenie sprawy innemu organowi po upływie dwóch miesięcy od pierwotnego przydzielenia może mieć miejsce tylko w wypadku, gdy fakty dotyczące sprawy ulegną zasadniczej zmianie w toku postępowania.

2.2.2. Zawieszenie lub zamknięcie postępowania (art. 13 rozporządzenia Rady)

20. Jeżeli sprawa dotycząca tego samego porozumienia lub praktyki została wniesiona przed kilka organów ochrony konkurencji, czy to na podstawie wniesionej skargi, czy postępowania wszczętego z jego własnej inicjatywy, art. 13 rozporządzenia Rady stanowi podstawę prawną do zawieszenia postępowania lub odrzucenia skargi na podstawie faktu, że inny organ zajmuje się lub zajmował się tą sprawą. Artykuł 13 rozporządzenia Rady przez „zajęcie się sprawą” rozumie nie tylko fakt, że skarga została wniesiona do danego organu. Oznacza to również, że inny organ prowadzi lub prowadził dochodzenie w tej sprawie we własnym imieniu.
21. Artykuł 13 rozporządzenia Rady ma zastosowanie, gdy inny organ prowadzi lub prowadził postępowanie w podniesionej przez skarżącego kwestii dotyczącej konkurencji, nawet jeżeli dany organ działał lub działa na podstawie skargi wniesionej przez innego skarżącego lub w następstwie postępowania z urzędu. Oznacza to, że na art. 13 rozporządzenia Rady można powoływać się, jeżeli porozumienie lub praktyka obejmuje to samo naruszenie (te same naruszenia) na tym samym właściwym rynku geograficznym lub produktowym.

22. Krajowy organ ochrony konkurencji może zawiesić lub zamknąć prowadzone przez siebie postępowania, ale nie jest do tego zobowiązany. Artykuł 13 rozporządzenia Rady umożliwia uwzględnienie odrębności poszczególnych spraw. Elastyczność ta jest istotna, gdyż jeżeli skarga została odrzucona przez jeden organ w następstwie przeprowadzenia dochodzenia dotyczącego istoty sprawy, inny organ może nie być skłonny do ponownego zajęcia się tą sprawą. Z drugiej strony, jeżeli skarga zostanie odrzucona z innych powodów (np. organ nie był w stanie zgromadzić dowodów koniecznych dla udowodnienia naruszenia), inny organ może wyrazić chęć przeprowadzenia własnego dochodzenia i zajęcia się sprawą. Elastyczność ta odzwierciedla się również – dla spraw będących w toku – w wyborze pozostawionym każdemu krajowemu organowi ochrony konkurencji w kwestii zawieszenia lub zamknięcia postępowania. Organ może nie chcieć zamknięcia sprawy do czasu rozstrzygnięcia postępowania prowadzonego przez inny organ. Uprawnienie do zawieszania postępowania pozwala organowi na zachowanie możliwości rozstrzygnięcia na późniejszym etapie kwestii ewentualnego zamknięcia postępowania. Taka elastyczność ułatwia również spójne stosowanie przepisów.
23. W przypadkach gdy organ zamyka lub zawiesza postępowanie, gdyż sprawą zajmuje się inny organ, może on przekazać temu organowi – zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady – informacje dostarczone przez skarżącego.
24. Artykuł 13 rozporządzenia Rady może być również stosowany do części skargi lub do części postępowania w danej sprawie. Możliwe jest, że tylko część skargi lub postępowania z urzędu pokrywa się z zakresem sprawy, w której inny organ ochrony konkurencji prowadzi lub prowadził postępowanie. W tym wypadku organ ochrony konkurencji, do którego wniesiono skargę, jest uprawniony do odrzucenia części skargi na podstawie art. 13 rozporządzenia Rady i zajęcia się w odpowiedni sposób pozostałą częścią skargi. Ta sama zasada odnosi się do zamknięcia postępowań.
25. Artykuł 13 rozporządzenia Rady nie jest jedyną podstawą prawną dla zawieszania lub zamykania postępowań z urzędu lub odrzucania skarg. Również krajowe organy ochrony konkurencji są do tego uprawnione na mocy obowiązującego w danym kraju prawa proceduralnego. Komisja może również odrzucić skargę z powodu braku interesu wspólnotowego lub z innego powodu dotyczącego charakteru skargi (*).
- 2.2.3. *Wymiana i wykorzystanie informacji poufnych (art. 12 rozporządzenia Rady)*
26. Kluczowym elementem funkcjonowania sieci jest umożliwienie wszystkim organom ochrony konkurencji wymiany i wykorzystania informacji (łącznie z dokumentami, oświadczeniami oraz informacjami cyfrowymi), które zostały zgromadzone w celu stosowania art. 81 i 82 Traktatu. Istnienie takiej możliwości jest koniecznym warunkiem skutecznego i wydajnego przydzielania i prowadzenia spraw.
27. Artykuł 12 rozporządzenia Rady stanowi, że w celu stosowania art. 81 i 82 Traktatu Komisja i organy ochrony konkurencji państw członkowskich mają uprawnienia do wzajemnego przekazywania i wykorzystywania jako dowodu wszelkiego rodzaju faktów lub materiałów prawnych, w tym informacji poufnych. Oznacza to, że wymiana informacji może mieć miejsce nie tylko pomiędzy krajowymi organami ochrony konkurencji i Komisją, lecz również pomiędzy samymi krajowymi organami ochrony konkurencji. Artykuł 12 rozporządzenia Rady ma nadrzędny charakter w stosunku do stanowiącego inaczej prawa państw członkowskich. W kwestii tego, czy organ przekazujący zgromadził informacje z zachowaniem prawa, zastosowanie mają przepisy obowiązujące ten organ. Przekazując informacje, organ przekazujący może zawiadomić organ przyjmujący, czy zgromadzone informacje zostały zakwestionowane lub wciąż mogą zostać zakwestionowane.
28. Wymiana i wykorzystanie informacji pochodzących od osób fizycznych i przedsiębiorstw zabezpieczone są w szczególności w następujący sposób.
- a) Po pierwsze, art. 28 rozporządzenia Rady stanowi, że „Komisja i organy ochrony konkurencji państw członkowskich, ich urzędnicy, funkcjonariusze i inne osoby pracujące pod nadzorem tych organów [...] nie ujawniają informacji zebranych lub wymienionych przez nich zgodnie” z rozporządzeniem Rady „oraz objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej”. Jednak uzasadniony interes przedsiębiorstw w ochronie ich tajemnic handlowych nie może umniejszać prawa do ujawniania informacji koniecznych do udowodnienia naruszenia na podstawie art. 81 i 82 Traktatu. Termin „tajemnica służbowa” z art. 28 rozporządzenia Rady jest pojęciem z prawa wspólnotowego i obejmuje w szczególności tajemnice handlowe i inne informacje poufne. Dzięki temu zapewniony zostanie wspólny minimalny poziom ochrony na całym obszarze Wspólnoty.
- b) Drugi środek ochronny zapewniony przedsiębiorstwom odnosi się do wykorzystywania informacji wymienianych między członkami sieci. Zgodnie z art. 12 ust. 2 rozporządzenia Rady uzyskane w drodze wymiany informacje można wykorzystywać wyłącznie jako dowód w celu stosowania art. 81 lub 82 Traktatu i w odniesieniu do przedmiotu, w którego sprawie zostały zebrane⁽¹⁰⁾. Zgodnie z art. 12 ust. 2 rozporządzenia Rady informacje podlegające wymianie można również wykorzystywać równolegle w tej samej sprawie do stosowania krajowego prawa konkurencji. Jest to możliwe jedynie, jeśli stosowanie prawa krajowego nie prowadzi do odmiennego rozstrzygnięcia w sprawie stwierdzenia naruszenia, niż wynikałoby to z art. 81 i 82 Traktatu.
- c) Trzeci zapewniony przez rozporządzenie Rady środek ochronny odnosi się od sankcji nakładanych na osoby fizyczne na podstawie informacji wymienianych zgodnie z art. 12 ust. 1. Rozporządzenie Rady ustanawia sankcje wymierzone przeciw przedsiębiorstwom za naruszanie art. 81 i 82 Traktatu. Niektóre systemy prawa krajowego ustanawiają również sankcje wymierzone przeciw osobom fizycznym za naruszanie

art. 81 i 82 Traktatu. Osobom fizycznym przysługuje zazwyczaj prawo do obrony o szerszym zasięgu (np. prawo zachowania milczenia, podczas gdy przedsiębiorstwa mogą jedynie odmówić odpowiedzi na pytania, jeżeli odpowiedź prowadziłaby do przyniesienia się do naruszenia⁽¹¹⁾). Artykuł 12 ust. 3 rozporządzenia Rady gwarantuje, że informacje zebrane od przedsiębiorstw nie mogą zostać wykorzystane w sposób uniemożliwiający zapewnienie wysokiego stopnia ochrony osób fizycznych. Przepis ten uniemożliwia nałożenie sankcji na osoby fizyczne na podstawie informacji podlegających wymianie na podstawie rozporządzenia Rady, jeżeli organ przekazujący i przyjmujący nie przewidziały podobnych sankcji w odniesieniu do osób fizycznych, chyba że prawa danej osoby w odniesieniu do zbierania informacji zostały zachowane przez organ przekazujący w takim samym zakresie jak przez organ otrzymujący. Kwalifikacja sankcji według prawa krajowego („administracyjnego” lub „karnego”) nie ma znaczenia dla celów stosowania przepisów art. 12 ust. 3 rozporządzenia Rady. Przepisy rozporządzenia Rady mają na celu rozróżnienie sankcji przewidujących karę aresztu i innych rodzajów sankcji, takich jak grzywna nakładana na jednostki fizyczne i inne sankcje osobiste. Jeżeli zarówno system prawny organu przekazującego, jak i przyjmującego przewidują sankcje tego samego rodzaju (np. w obu państwach członkowskich grzywna może zostać nałożona na osobę zatrudnioną w przedsiębiorstwie, która była zaangażowana w naruszenie art. 81 i 82 Traktatu), informacje wymienione na podstawie art. 12 rozporządzenia Rady mogą zostać wykorzystane przez organ przyjmujący. W takim wypadku proceduralne środki ochronne obu systemów można uznać za równorzędne. Jeżeli jednak oba systemy prawne nie przewidują sankcji tego samego rodzaju, informacje mogą zostać wykorzystane jedynie wówczas, gdy w danej sprawie został zapewniony taki sam poziom ochrony praw osób fizycznych (zob. art. 12 ust. 3 rozporządzenia Rady). W tym wypadku jednak sankcje przewidujące karę aresztu mogą zostać nałożone jedynie wówczas, gdy organ przekazujący i przyjmujący są upoważnione do nakładania sankcji tego rodzaju.

2.2.4. Dochodzenia (art. 22 rozporządzenia Rady)

29. Rozporządzenie Rady stanowi, że krajowy organ ochrony konkurencji może zwrócić się do innego krajowego organu ochrony konkurencji o zebranie w jego imieniu informacji. Krajowy organ ochrony konkurencji może zwrócić się do innego krajowego organu ochrony konkurencji o podjęcie w jego imieniu działań polegających na ustaleniu faktów. Artykuł 12 rozporządzenia Rady upoważnia udzielający pomocy krajowy organ ochrony konkurencji do przekazania zebranych informacji do krajowego organu ochrony konkurencji, który zwrócił się o pomoc. Wszelka wymiana informacji między krajowymi organami ochrony konkurencji oraz wykorzystanie takich informacji jako dowodu powinny zostać przeprowadzone zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady. Tam gdzie krajowy organ ochrony konkurencji działa w imieniu innego krajowego organu ochrony konkurencji, działa on zgodnie z własnymi przepisami proceduralnymi i w ramach własnych upoważnień dochodzeniowych.
30. Zgodnie z art. 22 ust. 2 rozporządzenia Rady Komisja może zwrócić się do krajowego organu ochrony konkurencji o przeprowadzenie kontroli w jej imieniu. Komisja może wydać decyzję zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady lub po prostu wystosować wniosek do krajowego organu ochrony konkurencji. Urzędnicy krajowego organu ochrony konkurencji wykonują swoje uprawnienia zgodnie z przepisami prawa krajowego. Osoba zatrudniona w Komisji może wspierać krajowy organ ochrony konkurencji przy przeprowadzaniu kontroli.

2.3. Sytuacja przedsiębiorstw

2.3.1. Informacje ogólne

31. Wszyscy członkowie sieci będą dążyć do tego, by przydzielanie spraw przebiegało w sposób szybki i skuteczny. Uwzględniając fakt, że rozporządzeniem Rady ustanawia się system równoległych kompetencji, przydzielanie spraw członkom sieci stanowi jedynie podział zadań, w wyniku którego niektóre organy powstrzymują się od działania. Przydzielanie spraw nie przyznaje zatem przedsiębiorstwom uczestniczącym w naruszeniu lub odczuwającym jego skutki indywidualnych praw do wyboru organu, który będzie rozpatrywał daną sprawę.
32. Jeżeli sprawa zostaje przydzielona innemu organowi ochrony konkurencji, dzieje się tak, gdyż na podstawie przedstawionych powyżej kryteriów przydziału postanowiono, że organ ten jest właściwy do rozpatrzenia danej sprawy na drodze działania samodzielnego lub równoległego. Organ ochrony konkurencji, któremu sprawa została ponownie przydzielona, mógłby w każdym przypadku wszcząć postępowanie z urzędu w sprawie przedmiotowego naruszenia.
33. Ponadto wszystkie organy ochrony konkurencji stosują wspólnotowe prawo konkurencji, a rozporządzenie Rady ustanawia mechanizmy gwarantujące, że przepisy są stosowane w sposób spójny.
34. Jeżeli sprawa zostaje przydzielona innemu organowi ochrony konkurencji w ramach sieci, dane przedsiębiorstwo oraz skarżący są o tym jak najszybciej zawiadamiani przez właściwy organ ochrony konkurencji.

2.3.2. Sytuacja skarżących

35. Jeżeli skarga została wniesiona do Komisji zgodnie z art. 7 rozporządzenia Rady, a Komisja nie prowadzi dochodzenia lub wydaje decyzję zakazującą porozumienia lub praktyki, których skarga dotyczy, skarżący jest uprawniony do otrzymania decyzji w sprawie odrzucenia jego skargi. Pozostaje to bez uszczerbku dla art. 7 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji⁽¹²⁾. Prawa skarżących składających skargi przed krajowym organem ochrony konkurencji są regulowane mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego.

36. Ponadto art. 13 rozporządzenia Rady daje wszystkim krajowym organom ochrony konkurencji możliwość zawieszenia lub odrzucenia skargi na podstawie faktu, że inny organ ochrony konkurencji zajmuje się lub zajmował tą samą sprawą. Przepis ten zezwala również Komisji na odrzucenie skargi na podstawie faktu, że organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego zajmuje się lub zajmował się daną sprawą. Artykuł 12 rozporządzenia Rady zezwala na przekazywanie informacji między organami ochrony konkurencji w ramach sieci z zachowaniem środków ochronnych przewidzianych w tym artykule (zob. pkt 28 powyżej).
- 2.3.3. *Sytuacja wnioskodawców ubiegających się o skorzystanie z programu łagodzenia kar*
37. Komisja uznała⁽¹³⁾, że w interesie Wspólnoty leży zapewnienie uprzywilejowanego traktowania przedsiębiorstw, które współpracują z nią przy dochodzeniach w sprawach o naruszenie prawa poprzez tworzenie karteli. Kilka państw członkowskich również przyjęło programy łagodzenia kar⁽¹⁴⁾ związane z dochodzeniami w sprawie karteli. Celem takich programów jest ułatwienie wykrywania działalności kartelowej przez organy ochrony konkurencji, a tym samym zniechęcenie do udziału w nielegalnych kartelach.
38. Wobec braku systemu w pełni zharmonizowanych programów łagodzenia kar, który obejmowałby całą Unię Europejską, wniosek o złagodzenie kar złożony do jednego organu ochrony konkurencji nie może być uznawany za wniosek o złagodzenie kar złożony do jakiegokolwiek innego organu. W interesie wnioskodawcy leży zatem złożenie wniosku o złagodzenie kar do wszystkich organów ochrony konkurencji uprawnionych do stosowania art. 81 Traktatu na terytorium, którego dotyczy naruszenie, i które mogą zostać uznane za właściwe do przeciwdziałania danemu naruszeniu⁽¹⁵⁾. Uwzględniając wagę zachowania terminów w większości istniejących programów łagodzenia kar, wnioskodawca powinien również rozważyć celowość równoczesnego składania wniosków o łagodzenie kar do odpowiednich organów. Do wnioskodawcy należy podjęcie odpowiednich kroków w celu ochrony swojej pozycji w zakresie ewentualnych dochodzeń prowadzonych przez te organy.
39. Tak jak we wszystkich przypadkach zastosowania art. 81 i 82 Traktatu, w których krajowy organ ochrony konkurencji zajmuje się sprawą wszczętą w wyniku złożenia wniosku o złagodzenie kar, musi on zawiadomić Komisję oraz może udostępnić informacje innym członkom sieci zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (por. pkt 16 i kolejne). Komisja podjęła równoznaczne zobowiązanie informowania krajowych organów ochrony konkurencji na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady. W takich przypadkach jednak informacje udostępnione sieci zgodnie z art. 11 nie będą wykorzystywane przez innych członków sieci jako podstawa do wszczęcia własnego postępowania, czy to zgodnie z przepisami traktatowymi dotyczącymi konkurencji, czy to, jak w przypadku krajowych organów ochrony konkurencji, zgodnie z krajowym prawem konkurencji lub innymi przepisami⁽¹⁶⁾. Pozostaje to bez uszczerbku dla jakichkolwiek uprawnień organu do wszczęcia dochodzenia na podstawie informacji otrzymanych z innych źródeł lub, z zachowaniem postanowień pkt 40 i 41 poniżej, do zwrócenia się do któregoś z członków sieci – łącznie z członkami sieci, do których złożono wniosek o złagodzenie kar – o dostarczenie informacji i do korzystania z tych informacji zgodnie z art. 12.
40. Z zastrzeżeniem postanowień zawartych w pkt 41, informacje przedłożone dobrowolnie przez składającego wniosek o złagodzenie kar mogą zostać przekazane innemu członkowi sieci zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady jedynie za zgodą wnioskodawcy. Podobnie inne informacje uzyskane w trakcie lub w następstwie kontroli lub też za pomocą lub w następstwie podjęcia działań zmierzających do ustalenia faktów, które w każdym przypadku mogły zostać przeprowadzone tylko wskutek złożenia wniosku o złagodzenie kar, mogą zostać przekazane innemu organowi zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady jedynie wówczas, gdy wnioskodawca wyraził zgodę na przekazanie informacji przedłożonych dobrowolnie we wniosku o złagodzenie kar. Członkowie sieci będą zachęcać składających wniosek o złagodzenie kar do udzielenia takiej zgody, w szczególności w kontekście ujawnienia informacji organom, ze strony których wnioskodawca miałby prawo do otrzymania takiego złagodzenia. Po udzieleniu przez składającego wniosek o złagodzenie kar zgody na przekazanie informacji innemu organowi zgoda taka nie może zostać wycofana. Niniejszy punkt pozostaje jednak bez uszczerbku dla odpowiedzialności każdego wnioskodawcy za złożenie wniosku o złagodzenie kar do organu, który uzna on za właściwy w danej sprawie.
41. Nie naruszając powyższych postanowień, zgoda wnioskodawcy na przekazanie informacji innemu organowi zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady nie jest wymagana w następujących okolicznościach:
- 1) Kiedy organ przyjmujący otrzymał wniosek o złagodzenie kar w związku z tym samym naruszeniem i od tego samego wnioskodawcy co organ przekazujący, pod warunkiem że w chwili przekazywania informacji wnioskodawca nie ma możliwości wycofania informacji przedłożonej organowi przyjmującemu.
 - 2) Nie wymaga się żadnej zgody w przypadku, gdy organ przyjmujący zobowiązał się pisemnie, że ani on, ani żaden inny organ, któremu informacje zostaną następnie przekazane, nie wykorzysta ani tych informacji, ani żadnych informacji, które mogłyby otrzymać w okresie następującym po odnotowanym przez organ przekazujący dniu i godzinie przekazania, w celu nałożenia kar:
 - a) na składającego wniosek o złagodzenie kar;
 - b) na żadną inną osobę prawną lub fizyczną objętą uprzywilejowanym traktowaniem zapewnionym przez organ przekazujący w wyniku wniosku złożonego przez wnioskodawcę w ramach programu łagodzenia kar;
 - c) na żadnego urzędnika lub byłego urzędnika, lub którąkolwiek z osób wymienionych w lit. a) lub b).
- Kopia pisemnego zobowiązania organu przyjmującego zostanie dostarczona wnioskodawcy.

- 3) W przypadku informacji zebranych przez członka sieci zgodnie z art. 22 ust. 1 rozporządzenia Rady w imieniu i na rzecz członka sieci, do którego złożono wniosek o złagodzenie kar, nie jest wymagana zgoda na przekazanie takich informacji i ich wykorzystanie przez członka sieci, do którego złożono wniosek.
42. Informacje związane ze sprawą wszczętą w wyniku złożenia wniosku o złagodzenie kar oraz przedłożone Komisji zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady⁽¹⁷⁾ zostaną udostępnione jedynie tym krajowym organom ochrony konkurencji, które zobowiązały się do przestrzegania przedstawionych powyżej zasad (zob. pkt 72). Ta sama zasada odnosi się do przypadków, w których sprawa została wszczęta przez Komisję w wyniku przedłożonego jej wniosku o złagodzenie kar. Nie ma to wpływu na prawo jakiegokolwiek organu do uzyskania informacji zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady, jednak pod warunkiem, że przestrzegane są postanowienia pkt 40 i 41.

3. SPÓJNE STOSOWANIE REGUŁ KONKURENCJI WE⁽¹⁸⁾

3.1. Mechanizm współpracy (art. 11 ust. 4 i ust. 5 rozporządzenia Rady)

43. Rozporządzenie Rady ma zapewnić spójnie stosowane art. 81 i 82 Traktatu w całej Wspólnocie. W związku z tym krajowe organy ochrony konkurencji przestrzegają zasad konwergencji przewidzianych w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady. Zgodnie z art. 16 ust. 2 nie mogą one – orzekając w sprawie porozumień, decyzji lub praktyk na mocy art. 81 lub 82 Traktatu, które już są przedmiotem decyzji Komisji – wydawać decyzji sprzecznych z decyzją przyjętą przez Komisję. W ramach sieci organów ochrony konkurencji Komisja, jako „strażniczka Traktatu”, ponosi ostateczną, lecz nie wyłączną odpowiedzialność za rozwój polityki i ochronę spójności w stosowaniu prawa konkurencji WE.
44. Zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia Rady krajowe organy ochrony konkurencji powiadamiają Komisję nie później niż 30 dni przed przyjęciem decyzji w sprawie stosowania art. 81 i 82 Traktatu oraz nakazującej zaprzestania naruszenia, akceptującej zobowiązania lub wycofującej stosowanie przywileju wynikającego z rozporządzenia o wyłączeniu grupowym. Muszą one dostarczyć Komisji, nie później niż 30 dni przed przyjęciem decyzji, streszczenie sprawy, planowaną decyzję, lub – wobec jej braku – inny dokument przedstawiający proponowany tryb działania.
45. Podobnie jak zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady, zobowiązanie dotyczy informowania Komisji, ale dany krajowy organ ochrony konkurencji informujący Komisję może również udostępnić informacje innym członkom sieci.
46. Jeżeli krajowy organ ochrony konkurencji poinformował Komisję zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia Rady, a termin 30 dni upłynął, decyzja może zostać przyjęta, o ile Komisja nie wszczęła dochodzenia. Komisja może przygotować pisemne uwagi na temat sprawy przed przyjęciem decyzji przez krajowy organ ochrony konkurencji. Krajowy organ ochrony konkurencji i Komisja dołożą odpowiednich starań dla zagwarantowania spójnego stosowania prawa wspólnotowego (por. pkt 3 powyżej).
47. Jeżeli specjalne okoliczności wymagają podjęcia na szczeblu krajowym decyzji w terminie krótszym niż 30 dni od przekazania informacji zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia Rady, dany krajowy organ ochrony konkurencji może zwrócić się do Komisji o szybszą reakcję. Komisja dołoży starań, by zareagować w możliwie krótkim terminie.
48. Inne rodzaje decyzji, tj. decyzje odrzucające skargę, decyzje zamykające dochodzenie z urzędu lub decyzje ustanawiające zastosowanie środków tymczasowych mogą również być istotne z punktu widzenia polityki konkurencji i w interesie członków sieci może leżeć wzajemne informowanie się na temat tych decyzji oraz ewentualne ich omówienie. Dlatego też krajowe organy ochrony konkurencji zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia Rady mogą informować Komisję, a tym samym informować sieć, o każdej sprawie, która wiąże się ze stosowaniem prawa wspólnotowego.
49. Wszyscy członkowie sieci powinni informować się wzajemnie o zamknięciu prowadzonych przez siebie dochodzeń, o których powiadomiono sieć zgodnie z art. 11 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady⁽¹⁹⁾.

3.2. Wszczęcie postępowania przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady

50. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Komisja, której na mocy art. 85 ust. 1 Traktatu powierza się zadanie zagwarantowania stosowania zasad określonych w art. 81 i 82 Traktatu, jest odpowiedzialna za określanie kierunków wspólnotowej polityki konkurencji i jej realizację⁽²⁰⁾. Może ona w każdej chwili przyjmować indywidualne decyzje na podstawie art. 81 i 82 Traktatu.
51. Artykuł 11 ust. 6 rozporządzenia Rady stanowi, że wszczęcie przez Komisję postępowania w celu przyjęcia decyzji na mocy rozporządzenia Rady pozbawia krajowe organy ochrony konkurencji ich kompetencji w zakresie stosowania art. 81 i 82 Traktatu. Oznacza to, że po wszczęciu przez Komisję postępowania krajowe organy ochrony konkurencji nie mogą podjąć działań na tej samej podstawie prawnej w sprawie tego samego(-ych) porozumienia (porozumień) zawartego przez przedsiębiorstwo(-a) lub praktyki (praktyk) stosowanej(-ych) przez przedsiębiorstwo(-a) na tym samym właściwym rynku geograficznym i produktowym.

52. Wszczęcie postępowania przez Komisję jest formalnym aktem⁽²¹⁾, za pomocą którego Komisja wyraża chęć przyjęcia decyzji na mocy rozdziału III rozporządzenia Rady. Może to nastąpić na każdym etapie prowadzonego przez Komisję dochodzenia w sprawie. Sam fakt, że Komisja otrzymała skargę, nie jest wystarczający dla pozbawienia krajowych organów ochrony konkurencji ich kompetencji.
53. Zaistnieć mogą dwie sytuacje. Po pierwsze, jeżeli Komisja jest pierwszym organem ochrony konkurencji posiadającym kompetencje w zakresie wszczęcia postępowania w sprawie przyjęcia decyzji zgodnie z rozporządzeniem Rady, krajowe organy ochrony konkurencji nie są uprawnione do zajmowania się sprawą. Artykuł 11 ust. 6 rozporządzenia Rady stanowi, że po wszczęciu przez Komisję postępowania krajowe organy ochrony konkurencji nie mogą wszcząć własnego postępowania w zakresie stosowania art. 81 i 82 Traktatu w sprawie tego samego(-ych) porozumienia (porozumień) zawartego przez przedsiębiorstwo(-a) lub praktyki (praktyk) stosowanej(-ych) przez przedsiębiorstwo(-a) na tym samym właściwym rynku geograficznym i produktowym.
54. Druga sytuacja pojawia się, gdy jeden lub więcej krajowych organów ochrony konkurencji poinformowało sieć zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady, że podejmują działania w danej sprawie. W początkowej fazie procesu przydzielania sprawy (orientacyjny okres dwóch miesięcy, zob. pkt 18 powyżej) Komisja może wszcząć postępowanie ze skutkiem przewidzianym w art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady po konsultacji z odpowiednimi organami. Po zakończeniu procesu przydzielania sprawy Komisja zastosuje art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady zasadniczo jedynie w następujących sytuacjach:
- a) członkowie sieci rozważają podjęcie sprzecznych decyzji w tej samej sprawie;
 - b) członkowie sieci rozważają podjęcie decyzji w oczywisty sposób sprzecznej ze skonsolidowanym orzecznictwem. Za wzór powinny służyć standardy zdefiniowane w orzeczeniach sądów wspólnotowych oraz poprzednich decyzjach i rozporządzeniach Komisji. Interwencję Komisji w zakresie oceny faktów (np. definicja rynku) spowoduje jedynie występowanie znaczących różnic;
 - c) członek (członkowie) sieci przedłuża(-ją) nadmiernie czas trwania postępowania w sprawie;
 - d) zachodzi potrzeba przyjęcia przez Komisję decyzji w celu opracowania wspólnotowej polityki konkurencji, w szczególności jeżeli podobne zagadnienie w zakresie konkurencji występuje w kilku państwach członkowskich lub dla zagwarantowania skutecznego wykonania prawa;
 - e) dany(-e) krajowy(-e) organ(-y) ochrony konkurencji nie wnosi (wnoszą) sprzeciwu.
55. Jeżeli krajowy organ ochrony konkurencji już podjął działania w danej sprawie, Komisja wyjaśni pisemnie danemu krajowemu organowi ochrony konkurencji oraz innym członkom sieci powody stosowania art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady⁽²²⁾.
56. Komisja poinformuje sieć o zamiarze stosowania art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady z odpowiednim wyprzedzeniem, tak by dać członkom sieci możliwość złożenia wniosku o zorganizowanie posiedzenia komitetu doradczego w tej sprawie przed wszczęciem postępowania przez Komisję.
57. Komisja nie przyjmuje zazwyczaj – o ile nie wchodzi w grę interes Wspólnoty – decyzji sprzecznej z decyzją krajowego organu ochrony konkurencji, jeżeli spełniono wymóg w zakresie informacji zgodnie z art. 11 ust. 3 i ust. 4 rozporządzenia Rady, a Komisja nie zastosowała postanowień art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady.

4. ROLA I FUNKCJONOWANIE KOMITETU DORADCZEGO W NOWYM SYSTEMIE

58. Komitet doradczy jest forum, na którym eksperci z różnych organów ochrony konkurencji omawiają poszczególne sprawy i ogólne zagadnienia z zakresu wspólnotowego prawa konkurencji⁽²³⁾.

4.1. Zakres konsultacji

4.1.1. Decyzje Komisji

59. Komisja konsultuje się z komitetem doradczym przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji na podstawie art. 7, 8, 9, 10, 23, art. 24 ust. 2 lub art. 29 ust. 1 rozporządzenia Rady. Komisja musi uwzględnić opinię komitetu doradczego w jak najszerszym zakresie oraz informować komitet o tym, w jaki sposób uwzględniono jego opinię.
60. W kwestii decyzji o zastosowaniu środków tymczasowych konsultacje z komitetem odbywają się według przyspieszonej i uproszczonej procedury, na podstawie krótkiego objaśnienia oraz wykonawczej części decyzji.

4.1.2. Decyzje organów ochrony konkurencji

61. W interesie sieci leży, by ważne sprawy, którymi zajmują się krajowe organy ochrony konkurencji zgodnie z art. 81 i 82 Traktatu, mogły być omawiane na forum komitetu doradczego. Rozporządzenie Rady umożliwia Komisji włączenie do porządku obrad komitetu doradczego sprawy, którą zajmują się krajowe organy ochrony konkurencji. Wniosek o przeprowadzenie dyskusji może zostać wniesiony przez Komisję lub którekolwiek państwo członkowskie. W obu przypadkach Komisja włącza sprawę do porządku obrad po zawiadomieniu o tym danego(-ych) krajowego(-ych) organu(-ów) ochrony konkurencji. Tego rodzaju dyskusja w Komitecie doradczym nie prowadzi do wydania formalnej opinii.
62. W ważnych sprawach komitet doradczy może również służyć jako forum dyskusyjne w zakresie przydzielania spraw. W szczególności, jeżeli Komisja zamierza zastosować art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady po zakończeniu początkowej fazy procesu przydzielania, sprawa może zostać omówiona w Komitecie doradczym przed wszczęciem postępowania przez Komisję. Komitet doradczy może wydać nieformalne oświadczenie w tej kwestii.

- 4.1.3. Środki wykonawcze, rozporządzenia o wyłączeniu grupowym, wytyczne i inne obwieszczenia (art. 33 rozporządzenia Rady)
63. Z komitetem doradczym konsultowane będą projekty rozporządzeń Komisji, jak przewidziano w odnośnych rozporządzeniach Rady.
64. Oprócz rozporządzeń Komisja może również przyjmować zawiadomienia i wytyczne. Dokumenty te mają bardziej elastyczny charakter i są bardzo użyteczne przy objaśnianiu polityki Komisji i zawiadamianiu o jej rozwoju oraz przy objaśnianiu jej wykładni przepisów w zakresie konkurencji. Komitet doradczy będzie również konsultowany w sprawie takich zawiadomień i wytycznych.

4.2. Procedura

4.2.1. Procedura zwykła

65. W celu przeprowadzenia konsultacji w sprawie projektu decyzji Komisji posiedzenie komitetu doradczego odbywa się najwcześniej 14 dni po wysłaniu przez Komisję zaproszenia na to posiedzenie. Komisja załącza do zaproszenia streszczenie sprawy, zestawienie najważniejszych dokumentów, tzn. dokumentów potrzebnych przy ocenie sprawy, oraz projekt decyzji. Komitet doradczy wydaje opinię na temat projektu decyzji Komisji. Na wniosek jednego bądź kilku członków opinia musi zostać uzasadniona.
66. Rozporządzenie Rady daje państwom członkowskim możliwość skrócenia okresu pomiędzy wysłaniem zaproszenia a datą posiedzenia.

4.2.2. Procedura pisemna

67. Rozporządzenie Rady zapewnia możliwość przeprowadzenia procedury pisemnej. Jeżeli żadne z państw członkowskich nie wnosi sprzeciwu, Komisja może konsultować się z państwami członkowskimi, przysyłając im dokumenty i ustalając termin, przed upływem którego mogą one przekazać uwagi na temat projektu. Termin ten zazwyczaj nie powinien być krótszy niż 14 dni, z wyjątkiem decyzji w sprawie środków tymczasowych na podstawie art. 8 rozporządzenia Rady. Jeżeli państwa członkowskie wniosą o spotkanie, Komisja zajmie się jego organizacją.

4.3. Publikacja opinii komitetu doradczego

68. Komitet doradczy może zalecić opublikowanie swojej opinii. W takiej sytuacji Komisja opublikuje opinię wraz z decyzją, uwzględniając uzasadniony interes przedsiębiorstw w zakresie ochrony ich tajemnic handlowych.

5. UWAGI KOŃCOWE

69. Niniejsze zawiadomienie pozostaje bez uszczerbku dla jakiegokolwiek wykładni obowiązujących postanowień Traktatu oraz przepisów wykonawczych dokonanej przez Sąd Pierwszej Instancji oraz Trybunał Sprawiedliwości.
70. Niniejsze zawiadomienie będzie poddawane okresowemu przeglądowi dokonywanemu przez krajowe organy ochrony konkurencji i Komisję. Przegląd będzie dokonywany w oparciu o zdobyte doświadczenia nie później niż pod koniec trzeciego roku od przyjęcia zawiadomienia.
71. Niniejsze zawiadomienie zastępuje obwieszczenie Komisji w sprawie współpracy między krajowymi organami ochrony konkurencji i Komisją podczas rozpatrywania spraw z zakresu art. 81 i 82 Traktatu opublikowane w 1997 r.⁽²⁴⁾

6. OŚWIADCZENIE INNYCH CZŁONKÓW SIECI

72. Zasady przedstawione w niniejszym zawiadomieniu będą przestrzegane również przez te organy ochrony konkurencji państw członkowskich, które podpisały oświadczenie załączone do niniejszego zawiadomienia. W oświadczeniu tym uznają one zasady przedstawione w niniejszym zawiadomieniu, łącznie z zasadami związanymi z ochroną wnioskodawców starających się o złagodzenie kar w ramach programu łagodzenia kar⁽²⁵⁾, oraz oświadczają, że będą ich przestrzegać. Zestawienie takich organów zostało opublikowane na stronie internetowej Komisji Europejskiej. Będzie one w miarę potrzeb aktualizowane.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

⁽²⁾ W niniejszym zawiadomieniu Komisję Europejską i organy ochrony konkurencji państw członkowskich określa się wspólnie jako „organy ochrony konkurencji”.

⁽³⁾ Por. ETS sprawa 68/88, Komisja przeciwko Grecji, Rec. 1989, s. 2965 (motywy 23–25).

⁽⁴⁾ Zob. pkt 8 Wspólnego oświadczenia Rady i Komisji w sprawie funkcjonowania sieci, dostępnego w rejestrze dokumentów Rady pod adresem: <http://register.consilium.eu.int> (dokument nr 15435/02 ADD 1).

⁽⁵⁾ W niniejszym zawiadomieniu termin „procedura” używany jest dla określenia dochodzenia lub formalnego postępowania w sprawie przyjęcia decyzji na podstawie rozporządzenia Rady, prowadzonych, w zależności od przypadku, przez krajowy organ ochrony konkurencji lub Komisję.

⁽⁶⁾ Zob. pkt 18 rozporządzenia Rady.

⁽⁷⁾ Sprawy wszczęte w następstwie wniosku o łagodzenie kar: zob. pkt 37 i kolejne.

⁽⁸⁾ Zamiar ułatwienia dostępu do wszelkich informacji wymienionych zgodnie z art. 11 wszystkim członkom sieci został jednak wyrażony we wspólnym oświadczeniu w sprawie funkcjonowania sieci wspomnianym w przypisie 4.

- ⁽⁹⁾ Zob. obwieszczenie Komisji w sprawie skarg.
- ⁽¹⁰⁾ Porównaj ETS sprawa 85/87, Dow Benelux, Rec. 1989, s. 3137 (pkt 17–20).
- ⁽¹¹⁾ Porównaj ETS sprawa 374/87, Orkem, Rec. 1989, s. 3283 i ETS sprawa T-112/98, Mannesmannröhren-Werke AG, Rec. 2001, s. II-729.
- ⁽¹²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 (Dz.U. L 123 z 27.4.2004).
- ⁽¹³⁾ Dz.U. C 45 z 19.2.2002, s. 3, pkt 3.
- ⁽¹⁴⁾ W niniejszym zawiadomieniu termin „program łagodzenia kar” jest używany dla określenia wszystkich programów (łącznie z programem Komisji) zapewniających całkowite zwolnienie z kar lub znaczące zmniejszenie kar, które mogłyby w przeciwnym razie zostać nałożone na uczestnika kartelu, w zamian za dobrowolne udostępnienie informacji na temat kartelu, które spełnia specjalne kryteria przed rozpoczęciem lub w trakcie dochodzenia w sprawie. Termin ten nie obejmuje zmniejszenia kary nałożonej z innych powodów. Komisja opublikuje na swojej stronie internetowej zestawienie organów prowadzących programy łagodzenia kar.
- ⁽¹⁵⁾ Zob. pkt 8–15 powyżej.
- ⁽¹⁶⁾ Podobnie informacje przekazane w celu uzyskania pomocy od organu przyjmującego zgodnie z art. 20 lub 21 rozporządzenia Rady lub w celu przeprowadzenia dochodzenia lub podjęcia innego środka dla ustalenia stanu faktycznego zgodnie z art. 22 rozporządzenia Rady mogą zostać wykorzystane jedynie w celu stosowania wymienionych artykułów.
- ⁽¹⁷⁾ Zob. pkt 17.
- ⁽¹⁸⁾ Artykuł 15 rozporządzenia Rady upoważnia krajowe organy ochrony konkurencji i Komisję do przedkładania pisemnych i, za zgodą sądu, ustnych uwag w trakcie postępowania sądowego w sprawie stosowania art. 81 i 82 Traktatu. Jest to bardzo ważne narzędzie w procesie gwarantowania spójnego stosowania prawa wspólnotowego. Krajowe organy ochrony konkurencji i Komisja ściśle ze sobą współpracują przy realizacji tego uprawnienia.
- ⁽¹⁹⁾ Zob. pkt 24 wspólnego oświadczenia w sprawie funkcjonowania sieci wspomniany powyżej w przypisie 4.
- ⁽²⁰⁾ Zob. ETS sprawa C-344/98, Masterfoods Ltd, Rec. 2000, s. I-11369.
- ⁽²¹⁾ ETS zdefiniował to pojęcie w orzeczeniu w sprawie 48/72, SA Brasserie de Haecht, Rec. 1973, s. 77: „wszczęcie procedury w rozumieniu art. 9 rozporządzenia nr 17 jest autorytatywnym aktem Komisji, dowodzącym jej zamiaru podjęcia decyzji”.
- ⁽²²⁾ Zob. pkt 22 wspólnego oświadczenia wspomniany powyżej w przypisie 4.
- ⁽²³⁾ Zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia Rady, gdy omawia się kwestie horyzontalne, takie jak rozporządzenia o wyłączeniu grupowym oraz wytyczne, państwo członkowskie może wyznaczyć dodatkowo przedstawiciela właściwego w sprawach ochrony konkurencji, który niekoniecznie jest zatrudniony przez organ ochrony konkurencji.
- ⁽²⁴⁾ Dz.U. C 313 z 15.10.1997, s. 3.
- ⁽²⁵⁾ Zob. pkt 37 i kolejne.

ZAŁĄCZNIK

**OŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE ZAWIADOMIENIA KOMISJI W SPRAWIE WSPÓŁPRACY
W RAMACH SIECI ORGANÓW OCHRONY KONKURENCJI**

W celu podjęcia ścisłej współpracy na rzecz ochrony konkurencji w Unii Europejskiej w interesie konsumentów, niżej podpisany organ ochrony konkurencji:

- 1) uznaje zasady przedstawione w zawiadomieniu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji; oraz
- 2) oświadcza, że będzie przestrzegać tych zasad, łącznie z zasadami związanymi z ochroną wnioskodawców starających się o złagodzenie kar w ramach programu łagodzenia kar, w każdej sprawie, w której podejmuje lub może podjąć działanie i do której odnoszą się powyższe zasady.

.....
(Miejsce)

.....
(Data)
